

od mrazivých krajů, tím větší cítil nevolnost, ale ačkoliv nesnášel vedro, tentokrát mu bolest posloužila jako kompas a nasměrovala ho k tomu, co nemohl nalézt pouhým zrakem.

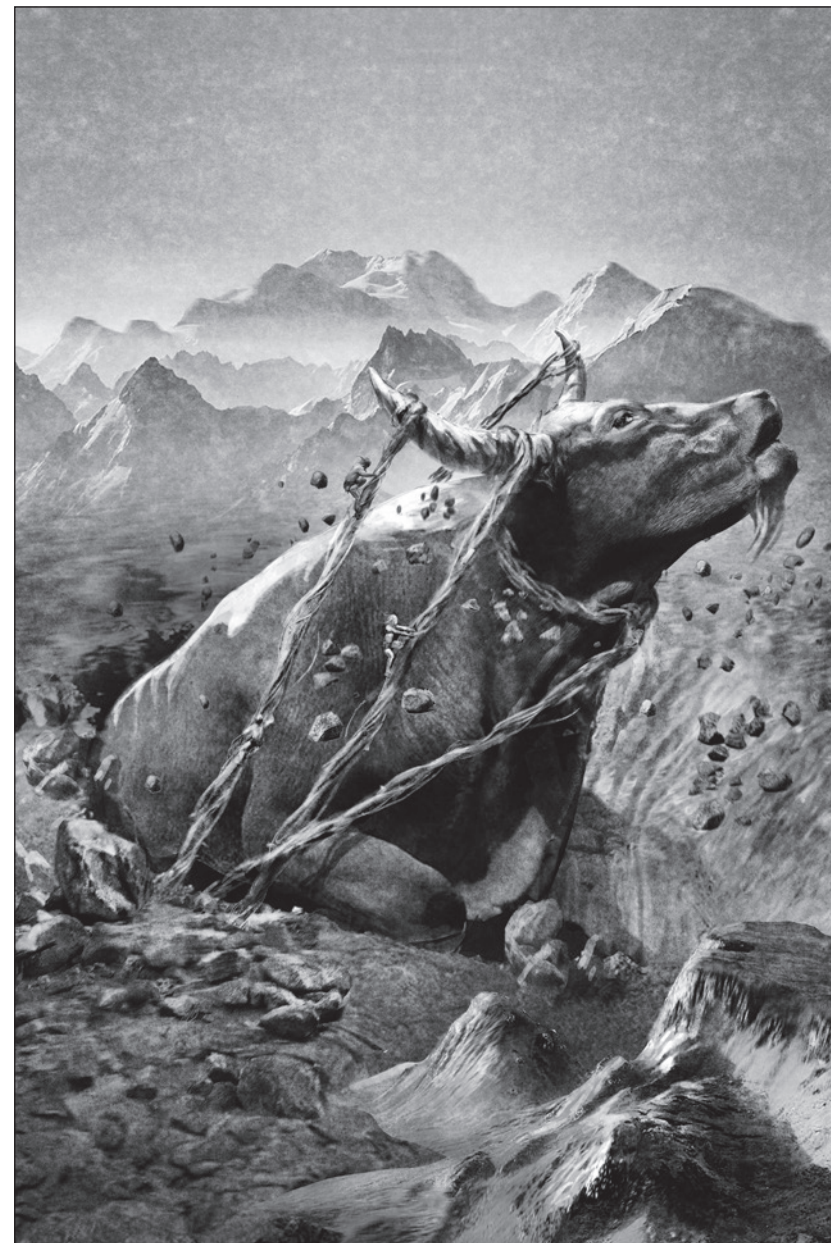
Jak postupoval na jih, dalo mu čím dál větší práci zvedat nohy, a dokonce i unést váhu svého vzpřímeného trupu. Začal se potit tak silně, že z něj proudy vody stékaly na zem. Zastavil se na okraji země sopek, na jižní hranici světa. Neměl odvahu vkročit do těchto končin. Ustrašeně pozoroval, jak žhavá krev země exploduje, bublá, protéká prasklinami směrem do oceánu a šíří kolem sebe smrduté černé plyny a páru ve formě gejzírů. Řádění živlů bylo dnes horší než obvykle.

Ačkoliv byl tak nějak přesvědčen, že se jeho sestra nachází v této zemi ohně, nedokázal pochopit, co ji tam přivedlo. Ono místo bylo pravým opakem života. Dokonce i on se obával, že kdyby tam vstoupil, nedopadlo by to dobře. Neviditelná oprátka strachu mu svírala hrdlo. Ještě nikdy nepocítil takové znepokojení.

Na místě nejvzdálenějším od toho, na kterém stál, se láva vlévala do moře. Při styku s vodou se zchladila a vytvářela nové útvary: mysy, poloostrovy a ostrovy. A právě tam, kde láva ztvdla a vytvořila vulkanickou skálu, se najednou země pod obrovským náporom z hlubin roztrhla, kusy sopečné horniny létaly vzduchem a na povrch se zcela nečekaně se žalostným bučením vyškrábala Audhumla, celá pokrytá prachem. Když se jí povedlo dostat se ven, otřepala se, aby se zbavila zbytků provazů, silných jako kmeny stromů, které jí stále svíraly břicho, nohy a krk. Jelikož se jí to nepodařilo, propadla zoufalství a snažila se utéct co nejrychleji pryč.

V tom jí však zabránil déšť ohnivých balvanů. Žhavé kameny létaly z několika pahorků, odkud je obři vystřelovali za pomoci dřevěných strojů.

Když Ymir uviděl, co se děje, leknutím se mu málem zastavilo srdce. Zapomněl na veškerou opatrnost a několika málo kroky se

„Na povrch se zcela nečekaně se žalostným bučením vyškrábala Audhumla, celá pokrytá prachem.“

ocitl rovnou ve středu království ohně. Ale než se dostal ke své sestře, zjistil, že země pod jeho kroky povoluje, že je stejně křehká jako led na zamrzlém jezeře. Nohy se mu zabořily až po kotníky do magmatu, které se skrývalo pod povrchem.

Nikdy v životě nezažil taková muka. Na chvíli mu selhaly všechny smysly: oslepl, ohluchl, nebyl schopný se pohnout, dokonce ani úpět. Terén kolem něj mezitím pukal, rozevíral se a prasklinami proudila žhavá krev země. Ymir se zapotácel a upadl na kolena. Horké magma vystrítklo a on měl najednou celé tělo jako v ohni. Rozžhavená láva mu spálila kůži a strávila maso. Z ran mu začala proudit hustá a tmavá krev – a bylo jí stále více.

Ódin pozoroval Ymirovu trýzeň z okraje nedalekého kráteru vyhaslé sopky. Konečně viděl výsledek plánu, který sám vymyslel. Podařilo se mu přesvědčit obry, aby ho poslechli, a společně připravili léčku. Nemálo jich v oněch nebezpečných končinách zahynulo v průběhu prací. Pohltila je láva, nebo je rozšlapala Audhumla, když ji lstí nalákali do vykopané jámy, kterou zasypali hlínou. Zdálo se, že Ymir je na pokraji smrti, ale přesto pořád odolával. S tím však Borův syn počítal. Neočekával, že osvobodit svět od jeho tyranie bude lehký úkol.

Viděl, jak Ymir křiví obličej bolestí, jak se ze všech sil snaží vyprostit se a jak natahuje ruce, aby se zachytil něčeho pevného. I když z něj přitom odpadávalo maso a kosti nohou se mu zlomily, začal se plazit ve snaze dostat se ven z magmatu. Teď už bylo nutné zasáhnout. Čas Borových synů nadešel.

Ódin poklekl na jedno koleno, dlaně rukou položil na zem, sklonil hlavu, zavřel oči a odpoutal se od svého těla, aby se spojil se zemí. Vcítíl se do drsného písku a kamene, do nádherných minerálů a ty ho vděčně přijaly. Jeho bytost splynula v jedno s kypícím klokotáním magmatu, jehož puls se stal jeho vlastním tepem.

A tehdy běsy ovládly Ódinovo tělo. On však sevřel pěsti, zabořil prsty do země a rázně ji uchopil. Vypadalo to, že ji drží tak pevně jako koně za hřívu. Když zem pocítila jeho moc, začala vzdorovat a otřásat se. Leč Ódin ji měl osedlanou a s každým přitáhnutím otěží, s každým hrábnutím kopyt, ke kterému ji přinutil, záchvěvy zesílily a šířily se do dálky v podobě zemětřesení, jež se mělo dostat až k Ymirovi.

Když se tak stalo, zmocnily se obra nekontrolovatelné křeče, jeho tělo se svíjelo od hlavy až po to, co mu zbylo z nohou, a modř jeho očí pohasla.

Ódin zvedl hlavu a otevřel oči, které byly najednou úplně černé. Celé je vyplnily rozšířené panenky, díky nimž mohl Ódin sledovat veškeré tvorstvo. V oněch černých očích se odrážely vrcholy dvou kopců v blízkosti obra, kam přispěchali Vili a Vé, aby v rozhodné chvíli byli po boku svého bratra a podali mu pomocnou ruku. Borovi synové spojili své síly, aby ztrestali Ymira. Obr byl však tak ohromný a jeho vůle přežít taková, že stále odolával, i když bolestné vytí vycházející z jeho dokořán otevřených úst pozvolna utichalo.

Bratři znásobili své úsilí a lomcovali Ymirovým tělem, které se zmítalo ve smrtelné křeči, měnilo tvar, a zdálo se, že se užuž rozpadne na kusy.

Vili a Vé užasle pozorovali, jaké koncentrace síly je jejich bratr schopen. Byla tak intenzivní, že víchř nad jejich hlavami během okamžiku dosáhl síly hurikánu, který do sebe pohltil mraky a kouř z vulkánů. Větrný vír se točil pořád zběsileji, až z něj jiskry a blesky lítaly napravo nalevo.

Bratři cítili své spojení s Ódinem, zdálo se jim, že uhánějí společně, ale otěže svíral Ódin, který zrychloval s neohrožeností, jež jim naháněla strach. Pochybovali, že by s ním dokázali držet krok,

a sami pociťovali stále větší bolest, jako kdyby nezkrotná, stále rostoucí energie jejich bratra zasáhla i je.

Už si mysleli, že to déle nevydrží, že budou muset přestat a nechat Ódina samotného, když se Ymir začal drolit jako zvětralá skála. Jeho tělo se rozpadlo na kusy, ruce a hlava se oddělily, hrudník a břicho se otevřely a vyvrhly vše, co bylo uvnitř. Bylo to, jako by se rozletěl celý kontinent a jeho části se snesly na okolní svět. Při dopadu kusy obrova těla zatřásly zemí a způsobily tlakovou vlnu, že Borovy syny vymrštila do vzduchu.

Ódin spadl na záda do vyhaslého kráteru. Tam bude v bezpečí před blížící se katastrofou, stejně jako jeho bratři, protože je předem varoval a vybral bezpečné místo. Ódin tušil, že se Ymirovy zbytky rozletí a rozlijí se oceány jeho krve, jež zničí celý svět. Mnozí obři přijdou o život a zdecimované tvorstvo zmutuje a obrodí se. Vše probíhalo tak, jak si Ódin představoval, jediným možným a potřebným způsobem. Byl sice spokojený, ale šťastný samozřejmě nebyl.

Lofi, Jaxlův syn, vedl skupinu obrů, která měla za úkol polapit Audhumlu. Vykopali jámu a vyrobili i obsluhovali vrhací stroje. Když se Ymir rozpadl a jeho krev jako obrovská vlna smetla všechno, co jí přišlo do cesty, Lofi se zachránil tak, že vylezl na zbytky jednoho ze strojů, vyrobeného z odolných kmenů.

Dravý proud ho pak unášel i s kmenem, a tak vyděšeně přihlížel následkům katastrofy. Viděl, jak se utopilo mnoho jeho bratrů, a on jim nemohl pomoci, a jak bojovalo o život množství nevinných zvířat, která kvílela hrůzou. Po nějaké době vlnobití ustalo a bylo nemožné odlišit Ymirovu krev od vod oceánu, protože se slily v jedno. Lofi nic nepoznával: plul, aniž věděl kam, vzlykal a naříkal, až ztratil vědomí.

Sám netušil, po jaké době se probral na kamenité pláži, kam ho vlny vyplavily. Byl pokrytý řasami a kolem něj se povalovaly zbytky improvizovaného voru, který mu zachránil život. Jakmile se trochu vzchopil, jal se prohledávat pláž a okolní pahorky. Země zde byla studená, hrubá a černá, jen s ojedinělou vegetací. Nikdy v životě na takovém místě nebyl. Zemřeli všichni jeho druzi? Sedl si čelem k moři a zrakem zkoumal oceánský horizont. Byl zahalený hustou mlhou podobnou oponě.

Našel nenápadnou dutinu na dně jedné soutěsky, která ústila do zátoky. Tam si postavil příbytek, dobře chráněný největšími kameny, které našel. Brzy zjistil, že v moři je bohatý život. Potravou mu byly ryby a mořské plody, které bez námahy lovil. Přitom každou chvíli zkoumal, jestli se už nerozplynul opar nad oceánem.

Jednoho dne, když se probral z líného spánku, uviděl, že se mlha konečně trhá na cáry a otvírá se mu pohled do dále. Běžel na břeh a spatřil na horizontu to, čeho se obával: obrys země, kterou sice přesně nepoznával, ale byla mu povědomá. Byl to bezpochyby jeho rodný kraj, země jeho předků. Potopa ho odtamtud odnesla a vyvrhla jej na druhé straně oceánu.

Nemohl snést pomýšlení na samotou a ještě více ho trápilo, že by mohl být posledním svého druhu. Poháněn úzkostí se vydal hledat další přeživší, kteří snad mohli také skončit na tomto protilehlém břehu. Procházel pobřeží několik dní a pokaždé se odvažoval dále od svého příbytku. Tak se mu podařilo udělat si přesnou představu o povrchu a přírodě v oné krajině. Byl to pás pobřežních nížin, jež se začaly brzy zvedat směrem do vnitrozemí, až vytvořily vysoké pohoří, které se táhlo souběžně s břehem. Zde ale nenašel nikoho. Jeho odhodlání kolísalo na konci každého dne: někdy ztrácel jakoukoliv naději, jindy si sliboval, že tohle nebude hrob jeho rodu. Nakonec se vždy vydával znovu na průzkum, i kdyby to mělo být jen proto, aby se přesvědčil, že je skutečně sám.